

**Barbora
Kardošová**

33

**prípádov
Kristy B.**

Pre tých, čo majú radi sladko v ústach.

33 prípadov Kristy B.

**Barbora
Kardošová**

33

**prípádov
Kristy B.**

slovart

Text © Barbora Kardošová 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2456-3

Všetkým deťom a ich železným a zlatým mamám

1.

Vypukla jar, teplota vody stúpa

Anjeličku, môj strážničku,
opatruj moju dušičku,
ako vo dne, tak i v noci,
buď mi stále na pomoci.

2.

Som Krista v ruji

V mojom živote už nie je nič pestré, iba moje pančušky. Na to som neprišla hneď, samozrejme. Lebo mne kým niektoré veci, súvislosti a vzťahy dôjdu, tak to chvíľu trvá. Ale že vraj to nesúvisí s IQ, aspoň som o tom čítala, že to nesúvisí. Tak ma to trochu upokojilo. Že mám len niečo inak v mozgu usporiadané, a že je to celkom normálne. Tá pomalosť. Preto aj pomaly čítam a pomaly premýšlam. Veď zase, niet sa kam ponáhľať. Život si ide svojím tempom a raz aj tak všetci umrieme, tak kam sa ponáhľať. A niektoré veci skrátka musia dozrieť, to mi hovorila už babička. Aj mama mi niečo v tomto duchu stále hovorila. Že počkaj, moja zlatá, neponáhľaj sa, teraz si ako kukla, ale raz z teba bude náááádherný motýľ, rozprestrieš krídla a uletíš! Všetko má svoj čas.

No a o tie moje krídla sa teraz jedná. Mám tridsaťdva. (Dobre, dobre, budem mať tridsaťtri, Kristove roky bude mať Krista, haha, smeje sa mi môj muž, lebo sa mu to zdá ohromne smiešne. No lebo veď on je starší a už vie, ako chutí štyridsiatka, nech sa z toho neposerie, Drahýmôj.) A moje krídla už ma zase trochu svrbia, ako sú poskladané a stiahnuté takou tou neviditeľnou, zato otrasne pevnou šnúrou. Viete, ja chápem, že niekoho lietanie nebaví. Je veľa takých, čo sú radi pekne v teple na zemi, najlepšie s podlahovým kúrením v super ultra vymakanom baráku niekde pri meste. Aj ja som taká chcela byť. Vážne. Vážne som chcela. Úplne strašne som si to vedela predstaviť. Milovala som

Môjhoprvého takou nekonečnou láskou, a tak veľmi, že som ho chcela navždy iba pre seba. Chcela som nás zamknúť v byte a vyhodiť kľúče oknom. Chcela som počuť každé jeho slovo. Každý jeden jeho nádych aj výdych. Cítiť jeho pohľad, aj jeho kožu. Všetko. A bola som ochotná za to zaplatiť hocičím. A keď hovorím, že hocičím, tak to myslím vážne. Taká to bola sila. Zabiť by som vedela, keby to chcel. Alebo celý deň variť a upratovať a čakať ho, kým príde, na našej chladnej zemi v prenajatom záhradnom domčeku (na podlahové kúrenie sme nemali), aby som mu mohla vyzuť topánky. Ale on nič z toho nechcel.

Teda chápem, že sú také ľudia, čo nemajú v pláne poletovať. Sú s niekým zviazaní tak silno, že to skrátka vôbec nie je možné. Ibaže väčšinou si ten pevný uzol alebo reťaz pletú celkom sami. Ako ja. Tiež som o tom nevedela, až kým mi to Môjprvý celé nevysvetlil. Bože, ako ten vedel vysvetľovať! Teraz mi stoja chlpy na celom tele, keď si to predstavím. Usadil si ma na kolená alebo len tak pred seba, chytil mi ruku do tej svojej, vždy horúcej, a strašne sexi tichým hlasom mi pomaly vysvetľoval, ako to celé je. Že nikto nikoho nemôže vlastniť. Že to, akou silou sa niektorí ľudia k sebe priťahujú, je zázrak, a ten si treba vážiť, lebo toto je zmysel života. Že to má každý vnútri zapísané, taký neviditeľný chemický vzorec. A k nemu presne pasuje zase iný chemický vzorec, a s tým sa skrátka nedá nič robiť. Pokiaľ teda chce byť človek šťastný. Hľadá tie správne vzorce, aby sa spolu zlúčili ako také chemické zlúčeniny. A že aj my sa priťahujeme a vždy sa aj budeme, ale iba vtedy, keď sme úplne slobodní a nechceme ten zázrak prírody nejako meniť. Lebo potom tá chémia, vzorce a zlúčeniny vôbec nefungujú. No a ja som to postupne pochopila. Nie naraz, lebo už som na začiatku prezradila, že mne všetko trvá trochu dlhšie. Presnejšie, trvalo mi to od pätnástich presne sedem rokov. Viem, viem, každý o tom vie, že po siedmych rokoch sa všetky bunky v tele úplne menia, a že pre dvojicu je tento rok zásadný. Buď sa rozídu, alebo zotrávajú. Lenže ja a Môjprvý sme neboli dvojica. Bola som ja a bol on. Občas sme boli spolu. Prestala som sa

až tak trápiť, keď hľadal stále nové a nové chemické zlúčeniny. *Až tak* je to správne slovné spojenie. Lebo neviem prečo, vždy, keď som ja narazila na nejaký kompatibilný chemický vzorec, Môjprvý ho prekryl ako taký kocúr svojim pachom. Nedovolil mi žiadny iný chemický zázrak, len seba. No a toto kým som pochopila, vážení, to chcelo čas. Uznajte sami. Okej. Som v istých veciach pomalá.

Dobre, teraz už som totálne v inej fáze. Vedľa mňa sedí Drahýmôj, volant pevne v rukách a vezie ma preč z domu. Vie, že milujem lietanie, poletovanie, sledovanie tých, čo to majú radi, narazenie na nich a potom tie zimomriavky, keď sa vám to spolu páči! Veď to je zmysel života! To je báseň, dráma, napätie, a áno, aj voľný pád. Ten k tomu patrí. Ale o tom to býva, s tým treba rátať. So svišťaním vzduchu okolo vašej hlavy a so srdcom, čo vám chce vyskočiť z hrude, alebo aspoň fibriluje. Adrenalin. Treba sa to naučiť, ako sa dá vymáňovať ten pád na úspešné núdzové pristátie. Lebo šikovný pilot to dá. Skúsený, čo má nalietané.

Ale späť na zem. Lebo Drahýmôj presne vie, kedy ma tie moje krídla začínajú omínať. Začuchá to, ako náš pes stopu a hneď balí kufre. Ale nie svoje, nie, nie, nie. Hoci by mohol občas aj tie svoje. Viete, nevádi mi, keď si teraz budete myslieť, že ho nemám rada. Ja a Drahýmôj žijeme spolu už sedem rokov, a to nie je málo. A len ja viem, čo k nemu cítim a prečo s ním som. A to by som poradila každému, kto sa montuje niekomu do vzťahu. Nechajte to na nich. Nemiešajte sa. Každý má svoj dôvod, svoj život, svoju bolesť aj svoj štýl. A ako hovorila moja babička, každý si zvolí svoju cestu a tou nech putuje. Čiže teraz sedím v aute vedľa šoféra (Drahýmôj) a putujem na chalupu. Vezie ma tam Drahýmôj z našej lásky. Alebo skôr z jeho? Z našej spoločnej. Aby som si v pohode porozťahovala tie svoje spomínané krídla, celé pokrčené od tej mojej poslušnosti. Povystieram sa tam, poupratujem, a keď už bude chalupa od povaly po pivnicu celá vyupratovaná, začnem maľovať. Odborne budem teda prokrastinovať a na záver niečo vytvorím. Uvidíme, že čo. Keď som bola mladšia, bývala som z toho nervózna, že čo keď nebudem mať

inšpiráciu, čo keď stratím farby, nápady a schopnosti. Lebo už na škole som bola úspešná. To sa potom človek stále obáva, či nesklame sám seba a všetkých naokolo.

Lenže dnes už ma tieto veci neznervózňujú, fakt nie. Viem, že si jedného dňa napnem plátno a to, čo tam vznikne, prekvapí aj mňa. Viem to. Už som vyrástla. Až tak veľmi som vyrástla, že teraz hľadím na tie moje kolená v sýtožltých pančuškách a hovorím si, že už nič iné pestré v mojom živote nemám. Len tie moje pančušky. A aj tie som si kúpila sama. Takto to skrátka chodí. Chceš pestrý život, tak si to zariad, moja. Chápete? Všetko sa dá, keď sa chce. Asi namaľujem niečo sakramentsky pestré tentoraz. Už to vidím!

Hľadím teda striedavo na moje pestré kolená a na ubiehajúcu krajinu za oknom. Drahýmôj počúva Bacha. Nie je to zlé. On si vyberá auto podľa toho, aká je v ňom audio výbava. Je na kvalitný zvuk úplne vysadený. A mne sa to páči. Aj ten Bach sa do toho hodí. Švenkujem pohľadom po krajine, stromy a lúky letia so mnou a jazzman Bach sa pri tom vyblázni na čembale. Úplne mám chuť hryznúť Drahémumôjmu do ucha a šepnúť mu tam, nech to švihne niekam do lesa. Bach je totálne sexi. Urobil spolu dvadsať detí dvom manželkám. Muselo na ňom niečo byť, keď mu jeho druhá žena porodila trinásť detí a ešte mala chuť a energiu prepisovať popritom jeho skladby. Úžasné skladby! Bach mal fakt šťastie, že narazil na takú ženu. Ale ja tomu môjmu nič do ucha nešepnem. Drahýmôj nemá o moje obrazy záujem. Tvrdí, že má, že sa mu páčia, ale ja viem, že nie. To skrátka cítite, keď sa niekomu zapáčite. A to isté sa týka aj toho, čo vytvoríte. Na niekoho to funguje a na niekoho nie. Nejde teraz o to, že by nám to spolu pre moje obrazy nefungovalo. To teda nie! Nemôžem mu teraz zašepkať do ucha, že mám naňho hroznú chuť, lebo by vedel, že má pravdu. Že sa zase nemýli a dobre cíti, ako mi tie moje krídla pod tričkom šuchocú. Povedal by mi, že už sme blízko a pohodlnejšie si zasexujeme na chalupe pekne v posteli. A náš pes čo? Čo by pri tom robil s nami v aute? Ja by som, samozrejme, hneď navrhla, že ho na chvíľku vypustíme, nech si zalieta po lese. On by zopakoval, ako

vždy, že som nezodpovedná. A ja by som, pravdaže, nenamietala. Lebo som. No a čo? A Drahýmôj nie je zase ani trochu spontánny.

Dala som teda aspoň pekne nahlas toho Bacha. Ten si aspoň užil. Drahýmôj na mňa vyčítavo pozrel, ukázal očami na nášho spiaceho psa vzadu a trošku z tej hlasitosti ubral. Trošku. Aby bolo všetko v poriadku. Presne toto sme my. Ja nezodpovedná, on poriadny. My a náš pes.

Z denníka mamy

Krista išla na svet 15 hodín, a keď mala 15 rokov zistila, že boh nie je, a že lesk na pery si dokáže vyrobiť aj sama. Chcela byť skrátka samostatná. Preto od nás odišla hneď pri prvej príležitosti, ako ju prijali na umeleckú priemyslovku. Od pätnástich chodila s punkovým muzikantom. Bol od nej o sedemnášť rokov starší. Nikdy som sa o ňu viac nebála ako vtedy. Našťastie išiel sedieť a ona sa na výške unormálnila. Ušila si zvláštne svadobné šaty. Myslím, že je šťastná.

3.

Jasné svitanie

Bola noc. Za oknom plakala divá zver. Kedysi som aj ja plakala ako divá. V noci, cez deň, bolo mi to jedno. Keď sa mi chcelo, poplakala som si. Úplne mi to pomohlo. Niečo ako chladná sprcha v horúcom dni. Napríklad také ráno po svadbe. Boli sme presne na tejto chalupe, všade po zemi spali nejakí svadobčania a ja som sedela na záchode a plakala som. Dodnes premýšľam, že prečo som vtedy plakala. Asi preto, že som zrazu stratila slobodu, ako sa hovorí? Možno. Nechápem, prečo môžu byť slobodní len tí, čo sa nevrhnú do manželstva? Tá nesloboda ma fakt dosť desila. Plakala som vtedy usedavo, nahlas a dlho. Ale nikto neprišiel, aby ma utešil. Nikto nezaklopkal na dvere a nespýtal sa ma, či som v poriadku. Všetci spali. Unavila ich oslava. Slávil to, že oni všetci zostali na slobode, len ja a Drahýmôj sme sa rozhodli dobrovoľne vystúpiť zo slobody. Bože!

Pred časom by som teda aj túto noc plakala. Len tak preventívne. Drahýmôj zaspal vedľa mňa, hneď ako ma pretiahol. Vždy sa ma nezabudne spýtať, či si môže trochu schrupnúť. Kedysi som mu to nedovolila, robila som všetko preto, aby nezaspal, hrýzla som ho do ucha, oblizovala mu kútiky úst, hovorila blbosti, prebrala som ho k životu, až sa znova spojzdnil a dali sme ešte nejaké to číslo. Dnes to má svižnejší scenár:

- Nebude ti vadiť, keď si trochu schrupnem?
- Vieš, že hej, ale schrupni si.

- Ďakujem, bola si skvelá!
- No veď aj ty si bol. Ráno skoro vstávaš.
- Všetko toto.

A spí. Drahýmôj dokáže zaspáť uprostred vety. A ešte má mimoriadnu schopnosť povedať *Pardón!* v spánku kedykoľvek, keď mu to náhodou ujde. U žiadneho chlapa som nikdy nič podobné nezažila. A pár som ich teda zažila. Ale Drahýmôj je z nich všetkých úplne najslušnejší a má ma najviac rád. To viem. Neprišla som na to hneď, keďže mi všetko tak trvá. Ale prišla som na to!

A tak už neplačem ako divá len tak hocikedy. Poviem si, neplač, nemôžeš mať všetko, moja zlatá. Buď rada, že máš zdravé ruky, nohy, oči, poriadneho manžela, talent a ešte aj psa. Aj keď s tým slovom manžel som sa teda natrápila. Tiež mi dlho trvalo, než som ho dokázala vysloviť na verejnosti.

- A toto je môj partner, - hovorila som v prípade nevyhnutnej potreby predstaviť, alebo ukázať Drahémomôjho niekomu na fotke.

- Partner? Vy spolu tancujete?
- To tiež, - uškrňala som sa podľa toho, kto sa pýtal.
- Spoločná firma?
- Mnoooo, aj tak sa to dá povedať.

Ja neviem, prečo som to nebola schopná vysloviť. To slovo je také komplikované s tým ž. Manžel a manželka. Ako nejaký žal m a manžeta. Pátrala som, prečo mi to robí také problémy. V španielčine majú napríklad rovnaké slovo na manželky aj na putá. *Esposas*. Ale to som pred svadbou nevedela. Možno som tie putá cítila v ovzduší. Alebo som len nediagnostikovaná dyslektička. V každom prípade som aj s týmto manželským blokom urobila časom pokroky. Prvýkrát to bolo v Brazílii na svetovom kongrese, kde mal Drahýmôj prezentovať čosi zo svojej práce. On je totiž špička medzi nulami a jednotkami (teraz som ho citovala). Ja by som ho totiž nazvala krajšie, napríklad majster sietí alebo chirurg operačných pamätí. Na tom kongrese nám stratili kufre, takže som prišla na slávnostné otvorenie o hodinu neskôr ako Drahýmôj a stále v tielku Hello Kitty (mám tú mačku bez úst rada a okrem

toho mi najviac sedia tielka z detského oddelenia). Šéfka slovenskej výpravy mala vysušenú tvár, ostré rysy a zjavne by si také tielko nikdy neobliekla. Vyzeralo to, že ma vpustí do sály len cez svoju prísnu mŕtvolu.

– A vy ste? – premerala si ma unaveným pohľadom a listovala v akýchsi papieroch.

– Som jeho manželka! – počula som sa vysloviť to komplikované slovo. Ukázala som pritom celkom nevychované prstom do sály, kde už Drahýmôj veselo debatoval a nikomu nevadilo, že nemá na sebe oblek, ale námornícke tričko. Z úst som mu vedela odčítať, ako všetkým vysvetľuje, že naše kufre si žijú svojím vlastným životom niekde nad Atlantikom.

– Skutočne? Vyzeráte ako jeho dcéra! – usmiala sa veľmi neúprimne bacharka, dala mi na ruku špeciálny náramok a vpustila ma dnu.

Sú ľudia, ktorí presne vedia, kedy vám stúpia na kurie oko. A táto bola presne ten typ. Lebo niekomu určite lichoťí, keď vyzerá mladšie. Ja som potrebovala štetle a rúž, aby som vyzerala na dvadsaťosem. Tolko som vtedy mala. A vôbec ma netešilo, že vyzerám ako decko. Slovo manželka som teda prvýkrát vyslovila tri roky po svadbe. Hovorím, všetko mi trvá dlhšie.

Divá zver prestala vonku skučať a tma nad lesom začala veľmi nenápadne ustupovať. Zatiaľ neviem, ktorá farba bude tentoraz moja. Ale bude žiarivá. Možno sýtožltá, možno dozlata. Hocikoho sa spýtajte, či má radšej západ slnka a teda koniec dňa alebo jeho východ a ranné svitanie. Väčšina povie koniec dňa a to padajúce oranžové svetlo. Býva až gýčové ako v hollywoodskom filme. Je pre každého. Ja milujem, keď sa z noci nenápadne vynára svetlo. Nie vždy je to krásne farebné, ale zakaždým ma to dostane. Je to ako miešanie farby. Čierna pomaly vpája do seba nové odtiene, stále viac a viac. A v jednej chvíli sa šedivá mení na farebnú, a to je vždy iné. Vždy iná farebná kompozícia. Raz prevláda modrá (napríklad u nás doma), raz zelená (väčšinou tu na chalupe), pamätám si červenú, keď sa spustil semafor pod domom, kde býval Môjtomi. Slabožltá zase vždy prišla z okna

Môjholovera, býval vedľa nemocnice, kde sa nadránom začínalo v oknách. Každé svitanie je vážne totálne iné. Stačí si počkať, a to nie je pre každého. Väčšina ľudí vtedy spí. Ale takí, ako ja, sa tešia, že prebdeli noc. Lebo vidia prichádzať úplne novonarodený deň a môžu si povedať, že v tomto dni už konečne budú lepší, ako včera. Je to ako modlitba, aj keď ja sa nemodlím. Boh možno existuje a možno nie. Možno ho kedysi vymysleli na poslušnosť. A ja som nikdy nevedela poslúchať. Teda vedela som do svojich dvanástich, kým žila moja babička. Ona ma vychovala, lebo moja mama skrátka nikdy nebola dosť triezva. A babička vychovávala aj môjho otca, takže keď zomrela a zostali sme s otcom sami (mama sa nechala zavrieť do liečebne), neexistoval na svete nikto, koho by som musela poslúchať. Až kým som sa prvýkrát nezamilovala.

Ale teraz svitá a o chvíľu sa preberie Drahýmôj, tak by som si mala na chvíľku k nemu ľahnúť, aby si nerobil starosti, že zase ponocujem. Aj tak už nezaspím, lebo vtáci začínajú vyvádzať. Celkom nenápadne sa vždy ozve jeden a za ním hneď ďalší a ďalší. Niekedy mám úplnú chuť sa k nim pridať a zaziapať si s nimi. Niekedy to aj robím, ale to musím byť celkom sama. Čo bude už o pár hodín.

Raňajky, ktoré urobila v to ráno Kristína manželovi:

1. Domáce vajcia so šunkou, čiže ham and eggs
zo šiestich vajec
2. Toasty s maslom
3. Zapekané bagetky s cesnakovým maslom a kozím syrom
4. Minipárky s obsahom mäsa viac ako 93 %
5. Bábovka, ktorú upiekla ešte doma tiež z domácich vajec a poctivého masla aj tvarohu
6. Čerstvá pomarančová šťava, koľogo káva, odrodová Guatemala ráno namletá, bylinkový čaj

Ja a moji dedkovia

Na raňajky som sa strašne prežrala. Babička mi vždy hovorila: *Pred cestou sa musíš dobre nafutrovať, Kristuška. Kto podvádza v jedle, robí to aj v živote.*

Viem, že to myslela dobre. Preto som urobila zase jedny výdatné a poctivé raňajky pre mňa, aj pre Drahéhómôjho. Aby vedel, že som verná a poctivá ako on. Aby sa mu ľahšie odchádzalo preč odo mňa. Aby mi veril, že som sa už unormálnila, ako hovorievala zase moja mama. Neviem, čo si pod tým slovom predstavovala, ale bolo pre ňu také dôležité, aby som bola normálna! Ako keby ona bola.

Drahýmôj mal v kútikoch úst cesnakové maslo a jazyk s príchutou Guatemaly. Rozlúčili sme sa rýchlo, lebo hneď po raňajkách mu volalo sto ľudí a všetci ho chceli mať pre seba. A tak bol čas vystrieť si konečne tie krídla. Počkala som, kým naše auto zmizlo v spodnej zákrute, a vybehla som na kopec za chalupou. Vtáci už tolko nekričali, ako skoro ráno, ale aj tak som im zamávala mojimi krídlami a zakričala si do lesa:

– Som s vami!!!!!!!!!!!!!! Jupíííííí!

Radar krúžil okolo mňa a štekal ako blázon. Tešil sa so mnou, lebo doma v meste ho to vôbec nebaví. Tam niekedy vôbec nechce vyjsť von a radšej celý deň prespí. Ani sa mu nedivím. Je to borderka, najinteligentnejší pes, čo rád behá, lebo v skutočnosti by mal pásť ovce. Doma nič také nemá, ale tu je to iné. Tu sa cíti slobodne, ako ja. Sme prepojení. Lebo je môj. Dostala som ho dva roky na to, ako som začala používať slovo manžel a manželka. Mala som tridsať, ale nebol to originálny narodeninový dar k tridsiatke, ako by sa mohlo zdať. Radar bol bolestné za dieťa, ktoré sa mi nenarodilo. Lekár povedal, že u prvorodičiek je spontánny potrat normálny a máme sa hneď pokúšať o ďalšie. Ale teória je teória. V praxi som dostala šteňa. V praxi som to celé brala ako znamenie. Najdôležitejšie veci sa najťažšie vysvetľujú, tak sa tomu radšej skúsím vyhnúť. Lebo nejde o to, že by som nechcela dieťa. Len mám isté pochybnosti, aká by som bola matka. Tá moja

mi v poslednom štádiu ukradla hodinky, mobil a porcelánový čajník po babičke. Ten mi chýbal asi najviac, lebo ten dostala moja babička ako svadobný dar a ja som ho od nej dostala na internát. Vydržal so mnou všetko, kadejaké príšerné návštevy na mojej internátnej izbe, aj vášnivé hádky s Mojmíprvým v záhradnom domčeku. A vtedy sa hádzalo o zem úplne všetko! Potom prišla mama z liečebne a tvárila sa, že už je v pohode a nepije. Lenže ona z tej liečebne utiekla a vôbec neprestala piť. Odšadiaľ utekala. Pila a utekala, až si pri tom úteku raz zlomila nohu. Nikomu som to ešte nepovedala, ale vtedy v tej nemocnici, keď mi lekár, čo ju mal operovať, hovoril, aké sú riziká, vtedy som si želala tú najhoršiu vec na svete. Pre svoju mamu! Chápete?

Takže mám Radara a svätý pokoj, pokiaľ ide o rodičovstvo. A mám pár týždňov slobody iba pre seba. Drahýmôj ma raz za čas príde pozrieť, lebo aj jeho mám. A mám ho rada. Ale teda mám rada aj taký ten pocit, že už-už vzlietneš od šťastia, lebo si našiel ďalšiu kompatibilnú chemickú zlúčeninu. Keď si k nej človek privonia, prejdú mu po chrbte zimomriavky a zaleje ho sladká horúčava. Toto bude asi tá moja závislosť. Niečo sladké. To objavovanie, oňuchávanie, no veď viete. Niektorí fičí na alkohole, na cigaretách, na drogách, na adrenalinovom športe, na sexe. Ja milujem toto. Poletovanie a hrkútanie. Sladké a zakázané približovanie sa. Tu na chalupe sa ho ťažko dočkám. Čiže celé to presmerujem zase len na plátno a namalujem extázu. Moju ďalšiu extázu. Bude pestrejšia, ako všetky ostatné, to viem určite! Potrebujem trochu spestríť život. Nie som normálna, mami. Nikdy som sa *neunormálnila*, ako si chcela. Aj keď tebe sa to možno tak zdalo. Ak ťa to upokojí, ani ty si nebola v mojich očiach nikdy normálna mama. A keby si ešte žila, povedala by som ti, že som po tebe. Divoká a závislá. No a čo. A ešte po dedkovi. Po jednom, aj po druhom. Obaja mali vždy chuť na niečo sladké. Obidvoch si pamätám len tak trochu. Lebo jeden chodil stále do kúpeľov a druhý zase s letcami do Egypta. A vraj obaja vždy po dobrom obede hovorili:

– Teraz by to chcelo ešte niečo sladké.

Pohľadnica od dedka z otcovej strany, júl 1973

Srdečný pozdrav z Karlových Varov!

Počasie príjemné, občas oblaky a dážď, ale inak teplo.

Ubytovanie slušné a čisté, strava obstojná, všetkého

je dostatok. Liečivá voda funguje. Mám sa dobre.

Pozdravujem všetkých!

Jano